

ת"פ 4133/01/20 - מדינת ישראל נגד עבד אלמנעם אל סנע - בעצמו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 4133-01-20

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד הילה כהן קדוש

עבד אלמנעם אל סנע - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד עמית ויצמן

לפני כב' השופט יובל ליבדרו
המאשימה:

נגד
הנאשם:

מזר דין

מבוא

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירה של הובלה של נשק ותחמושת, עבירה לפי סעיפים 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי בתאריך 22.12.2019 בסמוך לשעה 19:00 הנאשם נהג ברכב מסוג "איסוזו דימקס" בסמוך לכניסה לשכונה ברהט כשהוא מוביל ברכב עבור אחר, שזהותו אינה ידועה למאשימה, נשק מסוג תת מקלע מאולתר כשהוא טעון במחסנית ובה 11 כדורים בקוטר 9 מ"מ. הנאשם הוביל את הנשק ברכב כשהוא מחזיק אותו מתחת לרגליו.
3. במסגרת ההסדר הצדדים לא הגיעו להבנה עונשית, וכל צד טען לעונש באופן "חופשי".

ראיות לעונש:

4. בעניינו של הנאשם התקבל **תסקיר של שירות המבחן**.

מהתסקיר עולה כי הנאשם כבן 23, רווק, מתגורר עם משפחתו ב"תראבין", סיים 9 שנות לימוד, עבד בעבודות שונות ולאחרונה החל לעבוד במפעל. הנאשם תיאר בפני שירות המבחן את נסיבות חייו האישיות-משפחתיות המורכבות לרבות קשייו הלימודיים והעובדה כי אינו יודע קרוא וכתוב, עזיבת אביו את בית המשפחה, המצוקה הכלכלית של משפחתו ונטישתו את ספסל הלימודים על מנת לסייע בפרנסת המשפחה.

לעניין העבירה מסר הנאשם כי התבקש על ידי חבר להסיע את הרכב ממקום למקום מבלי שהיה מודע לקיומו של הנשק ברכב, תוך שהוסיף כי הוא חש נבגד על ידי חברו שהביא להפללתו.

עמוד 1

הנאשם אמנם הודה בפני השירות בביצוע העבירה, הביע צער וחרטה, מסר כי הוא שומר על החוק וכי ביצוע העבירה סותר את אורח חייו, ואולם ההתרשמות היא כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות על מעשיו, כי הוא נוטה לצמצם ולטשטש אודות התנהלותו קודם לביצוע העבירה, כי יתכן ופועל מתוך צורך לרצות את סביבתו, כי הוא נוטה להדגיש את צדדיו החיוביים וכי הוא מתקשה לבחון באופן ביקורתי את דפוסי התנהלותו.

לצד זאת שירות המבחן התרשם כי מדובר בנאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, בעל כוחות חיוביים, בעל ערכים חיוביים ושומרי חוק, שמר על רצף תעסוקתי, חש מחויבות כלפי משפחתו וכן שההליך הפלילי מהווה עבורו גורם מרתיע ומציב גבולות.

נוכח האמור ונוכח החשש שעונש של מאסר בפועל עלול לחשוף הנאשם לעבריינים ולנורמות שוליות המליץ שירות המבחן להשית על הנאשם עונש של מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות לצד מאסר מותנה.

כאן המקום לציין, כי בדיון שהתקיים לאחר קבלת התסקיר (מיום 24.03.2021) הבהיר ב"כ הנאשם כי הנאשם לא חוזר בו מהודאתו והוסיף כי הם מבקשים לקיים את ההסדר אליו הגיעו עם המאשימה. אף הנאשם עצמו הבהיר כי הוא שב ומודה בכתב האישום וכן שהוא עשה את שמיוחס לו בכתב האישום (עמ' 10 ש' 18-26). הבהרות אלו ניתנו נוכח התייחסות הנאשם לעבירה כמפורט בתסקיר.

5. ב"כ הנאשם העיד לעונש את מר אבו ערער חמיד, דודו של הנאשם.

העד ביקש את רחמי בית המשפט על הנאשם וביקש להעניק לו הזדמנות נוספת. העד סיפר כי הנאשם גדל אצלו על רקע גירושי הוריו במשך תשע שנים. העד מסר כי הנאשם הוא ילד טוב שגדל ללא אביו, כי הוא עובד ושומר על יציבות תעסוקתית, כי הוא אינו מתרועע בחברה שולית וכי למרות הנסיבות בהן גדל הנאשם הוא היחיד במשפחתו שלא הורשע בפלילים.

טיעוני הצדדים

6. המאשימה טענה לעונש בכתב והשלימה טיעוניה על-פה. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 24 ל-48 חודשי מאסר. המאשימה עתרה לעונש של 24 חודשי מאסר, מאסר על תנאי משמעותי, פסילת רישיון נהיגה בפועל ופסילת רישיון נהיגה על תנאי.

המאשימה הפנתה בטיעוניה לערכים המוגנים שנפגעו, למידת הפגיעה הגבוהה מאוד בהם ולנסיבות ביצוע העבירה לרבות לתכנון שקדם לביצוע העבירה, לסוג הנשק הקטלני שהנאשם הוביל (תת מקלע מאולתר), למקום בו הוחזק הנשק (מתחת לרגלי הנאשם ברכב) ולעובדה כי הנשק היה טעון במחסנית עם כדורים. המאשימה הוסיפה כי יש לראות בעובדה כי הנשק הועבר עבור אחר כנסיבה מחמירה ולא כנסיבה מקלה.

המאשימה הפנתה לחומרה הנובעת מהסיכון שהנשק יתגלגל לידיים עברייניות או חבלניות, לסיכון הגלום בשימוש בנשק לפגיעה בנפש ובגוף, לצו השעה ולצורך האקוטי להילחם בתופעת הנשק הלא חוקי על כל גווניה ולהנחיית פרקליט המדינה באשר לצורך להעלאת רמת הענישה הנוהגת כדי להילחם בתופעה זו.

המאשימה טענה כי אין לאמץ המלצתו העונשית של שירות המבחן נוכח הצורך לתת משקל גדול יותר לשיקולי הגמול וההרתעה בעבירות הנשק.

המאשימה צרפה פסיקה לתמיכה בעמדתה העונשית.

7. ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ל-18 חודשי מאסר. ב"כ הנאשם עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהשית על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

לעניין העבירה טען ב"כ הנאשם כי מדובר בעבירה לא מתוכננת, שבוצעה באופן אקראי כאשר הנאשם הוביל הנשק ברכב השייך לאדם אחר, לבקשת אחר, כאשר גם הנשק שייך לאדם אחר כשלמעשה הנאשם כלל לא נגע בנשק. (ב"כ המאשימה הבהירה כי הרכב אכן לא שייך לנאשם אלא לבן משפחתו, וכן שלא התקבלו תוצאות ביחס לדגימות ט.א. ו-D.N.A שנלקחו, יתכן בשל גרסת הנאשם בחקירתו).

ב"כ הנאשם טען כי מקרה זה אינו נכנס בגדר המקרים "הרגילים" של עבירת נשק במגזר הבדואי. ב"כ הנאשם טען כי נוכח מאפייני הנאשם יש לתת משקל יתר במקרה זה לשיקולי שיקום. ב"כ הנאשם הפנה בעניין זה להודאת הנאשם ולנסיבותיו האישיות-משפחתיות, לעובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי חרף הרקע בו גדל, למחויבות שגילה כלפי פרנסת משפחתו, למאפייניו האישיותיים ודלותו הקוגניטיבית, לקושי שעלול להיות לנאשם בריצוי מאסר מאחורי סורג ובריה בשל מאפייניו אישיותו, ליציבות התעסוקתית שגילה ולצורך להשאירו מחוץ לכותלי בית הסוהר על מנת שלא לחשוף אותו לדפוסי התנהלות שולית בהתאם להמלצת שירות המבחן.

ב"כ הנאשם הוסיף כי יש לתת משקל גם לתקופת המעצר בה היה נתון הנאשם, תקופה אותה לא יבקש לנכות היה וייגזר על הנאשם מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

ב"כ הנאשם צרף פסיקה לתמיכה בטיעונו.

8. הנאשם מסר כי הוא בן 20, מתגורר עם אמו ועובד במפעל. הנאשם הביע את צערו, ביקש סליחה ומסר כי עשה טעות.

דין והכרעה

9. סבורני כי מתחם העונש ההולם בענייננו צריך לנוע בין 16 חודשי מאסר ל-36 חודשי מאסר.
- בקביעת מתחם זה התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כפי שיפורט להלן.
10. הנאשם פגע בערכים של שמירה על שלום הציבור ובטחונו, לרבות הגנה על חיי אדם, שמירה על שלטון החוק והסדר הציבורי.
- ניסיון החיים במציאות הישראלית מלמד כי ישנו בסיס מוצק לחשש כי נשק שהוחזק או הובל באופן לא חוקי ימצא בסופו של יום בידי גורמים עברייניים או עוינים שיעשו בו שימוש לפגיעה בגוף ובנפש. בע"פ 1323/13 חסן נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.6.2013) (להלן: "עניין חסן"), פסקה 12:
- "...אכן, "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו - בסכסוך ברחוב, בקטטה בין ניצים ואף בתוך המשפחה פנימה. הסכנה הנשקפת לציבור כתוצאה מעבירות אלה, לצד המימדים שאליהם הגיעו, מחייבים לתת ביטוי הולם וכבד משקל להגנה על הערך החברתי שנפגע כתוצאה מפעילות עבריינית זאת, הגנה על שלום הציבור מפני פגיעות בגוף או בנפש, ולהחמיר את עונשי המאסר המוטלים בגין פעילות עבריינית זאת, בהדרגה".**
11. בענייננו, מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא משמעותית וזאת בשל סוגו ואופיו של הנשק והתחמושת שהובלו (תת מקלע מאולתר טעון במחסנית עם 11 כדורים) ברכב.
12. באשר לנסיבות ביצוע העבירה נתתי דעתי כאמור לנזק שעלול היה להיגרם לו היה מגיע הנשק לידיים עוינות, לסוגו ואופיו של הנשק, לעובדה כי הנשק היה טעון במחסנית עם כדורים, לעובדה כי הנשק הובל בטבורה של עיר ולעובדה כי הנשק הובל ברכב מתחת לרגלי הנאשם.
- סבורני, כעמדת המאשימה, כי אין בעובדה שהנאשם הוביל הנשק עבור אחר כדי להוות נסיבה מקלה דווקא כפי שטען ב"כ הנאשם, שכן אף שאין ידוע למי ולאילו מטרה הובל הנשק, עצם נידודו של הנשק הטעון מעצים את הסיכון שהוא יגיע לידיים עוינות. לעניין זה ראו ע"פ 5522/20 **נזאר חלייחל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.2.2021), פסקה 7 (להלן: "עניין חלייחל"):
- "...אכן, נשיאה והובלה של כלי-נשק, הריהי לעיתים רק הסנונית הראשונה, בואכה מעשים חמורים יותר - חבלה חמורה, שוד מזוין, רצח, וכיוצא באלה...".**

וראו בהקשר דומה גם ע"פ 545/20 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 3.5.21), פסקה 12.

מאידך, נתתי משקל לעובדה כי הנשק והתחמושת לא הועברו ברכבו של הנאשם, כי לא נעשה שימוש בנשק ובתחמושת, לעובדה כי הנשק והתחמושת נתפסו ובכך צומצמה מידת הנזק שעלול להיגרם לציבור כתוצאה מביצוע העבירה ולכך שמעובדות כתב האישום המתוקן לא ברור במשך כמה זמן ולאיזה מרחק הובל הנשק עם התחמושת על-ידי הנאשם.

13. ביחס לענישה הנוהגת קבע בית המשפט העליון כי יש לתת ביטוי עונשי הולם לעבירות הנשק ולתת משקל גבוה לאינטרס הציבורי ולצורך להרתיע עבריינים מפני ביצוע עבירות דומות.

בית המשפט העליון חזר והדגיש בשנים האחרונות פעם אחר פעם את הצורך בהחמרה בענישה בעבירות נשק. לעניין זה ראו מיני רבים ע"פ 2564/19 איברהים אזברגה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.6.2019), פסקה 10:

"קיימת בפסיקה מגמת החמרה ברמת הענישה של המעורבים בעבירות נשק תוך מתן ביטוי עונשי הולם לסכנה הנשקפת מהן; וזאת במטרה להרתיע את היחיד והרבים גם יחד מפני ביצוען. ברירת המחדל בעבירות נשק היא אפוא מאסר בפועל גם כאשר הנאשם נעדר עבר פלילי..." (דגש לא במקור, י' ל');

וכן ע"פ 5330/20 סמיר ענבתאוי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.11.2020), פסקה 14:

"בלב הדברים, עומדת החומרה היתרה הנודעת לביצוע עבירות נשק, לסוגיהן. בית משפט זה חזר ועמד בפסיקתו, לרבות בשנים האחרונות, על הסכנה הממשית הגלומה בעבירות אלה לשלום הציבור ולביטחוננו ועל הצורך האקוטי במיגורן, ובכלל זה על הצורך בהחמרת הענישה. ככלל, עונשם של המעורבים בעבירות נשק הוא מאסר ממושך לריצוי בפועל, אף אם הם נעדרים עבר פלילי מכל סוג שהוא וזו להם העבירה הראשונה... וכך גם אם מדובר בבגירים צעירים, במקרים המתאימים... יתרה מכך, בשל החומרה היתרה שבעבירות אלו והסיכון הגבוה שיש בהן לשלום הציבור ניתן משקל רב יותר לאינטרס הציבורי ולשיקולי ההרתעה" (דגש לא במקור, י' ל).

בעניין חלייחל הנ"ל (פורסם בנבו, 24.2.2021), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של הובלה ונשיאה של נשק והותיר על כנו עונש של 36 חודשי מאסר (לא כולל הפעלת מאסר מותנה).

בע"פ 3156/11 ג'מיל זראיעה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.12.2011) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של הסתייעות ברכב לביצוע עבירה הובלה ונשיאת אקדח, מחסנית טעונה בכדורי אקדח וקופסאות עם כדורי אקדח שנמצאו במסגרת חיפוש שגרתי ברכב בו נסע והותיר על כנו עונש של 24 חודשי מאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי.

בע"פ 5765/20 **וסים בכר ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.03.2021) נדחה ערעור הנאשמים שהורשעו בעבירות של הובלת ונשיאת נשק ושיבוש מהלכי משפט. במקרה זה נדונו הנאשמים ל-18 חודשי מאסר בגין כך שהובילו שני אקדחים, כאשר בכל אקדח מחסנית מלאה. השניים ברחו מניידת משטרה שסימנה להם לעצור, ואחד הנאשמים אף ברח רגלית כשהרכב עצר ובהמשך השליך את האקדחים והמחסניות.

בע"פ 3336/18 **מדינת ישראל נ' השאם סמארה** (פורסם בנבו, 29.11.2019) החמיר בית המשפט העליון בעונשו של נאשם שהורשע בעבירה של הובלה ונשיאה של שני רובי קרל גוסטאב מאולתרים מחסניות וכדורים וגזר עליו עונש של 24 חודשי מאסר חלף 18 חודשי מאסר שגזר עליו בית המשפט המחוזי, תוך שציין כי נהג בהתאם לכלל שאין ערכאת הערעור ממצה את הדין.

בע"פ 9702/16 **סאמי אבו אלוליאיה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.9.2017) דחה בית המשפט העליון, בדעת רוב, את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של נשיאה והובלת תת מקלע מאולתר, קת לרובה סער M-16 ותחמושת והותיר על כנו עונש של 18 חודשי מאסר.

בע"פ 135/17 **מדינת ישראל נ' סמיר בסל** (פורסם בנבו, 8.3.2017) (להלן: "עניין בסל") קיבל בית המשפט העליון את ערעור המאשימה על קולת העונש שהושת על נאשם שהורשע בעבירות של החזקה נשיאה והובלת של נשק מסוג תת מקלע מאולתר ותחמושת והמיר את עונשו ל-18 חודשי מאסר חלף 12 חודשי מאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי.

בע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' עבד אלכרים סלימאן** (פורסם בנבו, 19.1.2014) בית המשפט העליון דחה את ערעור המאשימה על קולת העונש שהושת על נאשם שהורשע בעבירות רכישה, החזקה, נשיאה והובלת של תת מקלע מסוג "קרל גוסטב" ומחסנית עם כדורים שנתפס בתא המטען ברכבו ועבירות נלוות נוספות והותיר על כנו עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות מטעמי שיקום. לצד זאת, בית המשפט העליון תיקן במקרה זה את מתחם העונש שנקבע בבית המשפט המחוזי וקבע כי במקרה זה המתחם צריך לנוע בין 12 ל-36 חודשי מאסר חלף מתחם שנע בין מאסר לריצוי בעבודות שירות ל-20 חודשי מאסר.

בע"פ 8133/15 **פארס יונס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.4.2017) בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשם שהורשע בעבירות של החזקה ונשיאה של שני חפצים דמויי תת מקלע מאולתר ותחמושת ועבירות נלוות נוספות והותיר על כנו עונש של 14 חודשי מאסר ומתחם עונש שנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר.

בת"פ (מחוזי-י-ם) 51523-10-17 **מדינת ישראל נ' איאד בזלמית** (פורסם בנבו, 2.5.2018) גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירות של רכישת והובלת של תת מקלע ומחסנית וגזר עליו עונש

של 9 חדשי מאסר.

הצדדים צרפו פסיקה לתמיכה בעמדתם העונשית:

בע"פ 761/07 **מדינת ישראל נגד מיכאל אדרי** (פורסם בנבו, 22.02.2007) אותו צרפה המאשימה, נידון עניינו של נאשם שעוכב לבדיקה עת היה ברכבו, ונמצאו עליו אקדח, מחסנית ותחמושת עטופים. בגין כך הורשע הנאשם בעבירות של החזקת נשק והפרעה לשוטר והוטל עליו עונש של 12 חודשי מאסר בבית המשפט המחוזי. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל ובית המשפט העליון הכפיל תקופת המאסר והעונש הועמד על 24 חודשי מאסר.

יחד עם זאת, ראוי לציין כי הנאשם במקרה זה הורשע בעבירה נוספת של הפרעה לשוטר ולחובתו היו הרשעות קודמות.

בת"פ 30575-03-20 (מחוזי-חי') **מדינת ישראל נ' נדאל עאיד** (פורסם בנבו, 5.8.2020), אותו צרפה המאשימה, גזר בית המשפט על נאשם 2 שהורשע בעבירות של נשיאה והובלה של רובה מאולתר מסוג "קרלו" טעון במחסנית חמושה ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט עונש של 34 חודשי מאסר. בהמלצת בית המשפט העליון חזר בו המערער מערעורו (ע"פ 5750/20 **עימאד חוסיין נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 22.2.2021]). כאמור בטיעוני ב"כ הנאשם, נסיבות אותו מקרה חמורות מאשר אלו שבענייננו שכן שם נעשה שימוש בנשק.

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 42840-02-19 **מדינת ישראל נ' זוזו ואח'** (פורסם בנבו, 21.1.2021), אותו צרף ב"כ הנאשם, גזר בית המשפט על נאשם 2, צעיר, נעדר עבר פלילי, שהורשע בעבירה של נשיאה והובלה של נשק טעון במחסנית עם כדורים עונש של 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. עיון בפסק דין זה מלמד כי הנשק שהוחזק הוא אקדח ולא תת מקלע מאולתר כבענייננו. בנוסף, ובכך העיקר, הנאשם שם היה הדמות המשנית באירוע והוא עבר הליך טיפולי משמעותי במשך תקופה ממושכת על-ידי שירות המבחן.

14. לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם שקבעתי (ומכאן שגם לא מצאתי להיעתר לבקשת ב"כ הנאשם להפנות את עניינו של הנאשם אל הממונה על עבודות השירות), ובתוך המתחם נתתי משקל להודאת הנאשם, הודאה שיש בה משום לקיחת אחריות וחסכון בזמן שיפוטי; לפגיעה בחירות שחווה עד כה (מעצר של ממש ו"מעצר בית"); לגילו הצעיר של הנאשם; לכך שהנאשם נעדר עבר פלילי; להרתעה של ההליך הפלילי על הנאשם; לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם ולפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו, לרבות בשים לב לכך שזהו מאסרו הראשון של הנאשם.

ביחס לפגיעה זו של העונש בנאשם, אציין כי נתתי דעתי לנסיבותיו של הנאשם, למאפייני אישיותו, לדלותו ולחולשתו. אלה ניכרו הן בפני שירות המבחן והן לפני. בנתונים אלו יש כדי להשליך על עונשו של הנאשם מתוך

שנתתי דעתי לקושי שיהיה לנאשם זה לרצות עונש של מאסר (ראו סעיף 40א[1] לחוק העונשין) ואולם, אין באלו, לצד גילו הצעיר של הנאשם והעדר עבר פלילי, כדי להצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם.

כן מצאתי להתחשב באספקטים החיוביים שעלו בתסקיר שירות המבחן אף שהנאשם לא לקח אחריות מלאה על מעשיו ונטה לצמצם את חלקו. יחד עם זאת, לא מצאתי לקבל את המלצתו העונשית של שירות המבחן. כלל נקוט הוא כי המלצת שירות המבחן אינה מחייבת את בית המשפט האמון על מכלול שיקולים ואינטרסים רחב יותר, דוגמת גמול והרתעה.

הנאשם כאמור לא שולב בהליך טיפולי או שיקומי ומכאן ששיקול השיקום לא יכול לתפוס במקרה זה את הבכורה. מעבר לכך, סבורני כי סוג העבירה שביצע הנאשם והאינטרס הציבורי בהרתעת הרבים לא מאפשרים להימנע מהשתת עונש מאסר מאחורי סורג ובריח, כפי שגם הובהר בפסיקה שצוטטה לעיל בעניינם של נאשמים צעירים חסרי עבר פלילי.

לשיקול הרתעת הרבים, הרלוונטי לגזרה זו של עבירות, (ראו למשל **עניין חסן**, פסקה 13) מצטרף בענייננו גם שיקול הרתעת היחיד וזאת בשם לב לכך שהנאשם התקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו וכאמור לא שולב בהליך טיפולי.

באשר לשיקולי ההרתעה, עלינו לתת דעתנו גם ל"צרכי השעה", ולתחינות הציבור, לרבות הציבור אליו משתייך הנאשם, לפעול למיגור החזקת הנשק הלא חוקי והפשיעה הכרוכה בכך שהפכו זה מכבר ל"מכת מדינה" ול"מכת מגזר" בפרט. בעניין זה ראו **עניין חלייחל**, פסקה 8 וכן את דו"ח מבקר המדינה "התמודדות משטרת ישראל עם החזקת אמצעי לחימה לא חוקיים ואירועי ירי ביישובי החברה הערבית ובישובים מעורבים", 28 (2018).

בנוסף, ככל שכך הם פני הדברים, בהתאם לנרמז על-ידי ב"כ הנאשם, ידע מי שצריך לדעת, כי "שימוש" בנאשמים צעירים נורמטיביים, דוגמת הנאשם, לצורך הובלת כלי נשק, לא כל שכן כלי נשק טעונים בליבה של עיר, לא יוביל לגישה מקלה מצד בית המשפט ולרפיון בניסיון להילחם בתופעה האמורה (ראו בעניין דומה ע"פ 2307/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בבנו, 25.4.2021], פסקה 2). ומן הצד השני, אין לקבל הטענה (במישור המשפטי-עונשי) שהובלת הנשק נעשתה כעזרה לחבר מתוך לחץ חברתי או משפחתי או מתוך "חוסר נעימות" כנימוק להקלה בעונש (ראו בעניין **עניין בסל**, פסקה 12).

15. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 17 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת נשק לפי סעיף 144 לחוק העונשין, על חלופותיו השונות.

ג. פסילת רישיון נהיגה למשך שלושה חודשים החל מיום השחרור מן המאסר. על הנאשם להפקיד את רישיון הנהיגה שלו או למלא תצהיר מתאים במזכירות בית המשפט לצורך תחילת מניין התקופה.

ניתן והודע היום, כ"ד אייר תשפ"א, 06 מאי 2021, בנוכחות הצדדים.

54678313 זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.